

навчання: поєднання теорії та практики; сприяння подальшого розвитку напрямків соціальної освіти у роботі з молододу людиною, з питань захисту її прав [3].

На сучасному етапі основною сферою впливу соціальних працівників у роботі з молоддю у Франції визначають: розробку та створення нових механізмів вирішення соціальних проблем молоді; перегляд побудови й організації забезпечення молоді їхніми соціальними правами; сприяння подальшого гармонійного й цілеспрямованого розвитку молоді людини у її соціальній дійсності.

Концепція соціально-педагогічної підготовки спеціалістів соціальної роботи в Польщі орієнтована на допомогу розвитку індивідуальних здібностей молоді людини для подальшої реалізації її можливостей у різних сферах мікросередовища, де даний напрям набуває все більшої підтримки [1]. В Польщі соціально-педагогічна діяльність з молоддю, з питань захисту їхніх прав діє в форматі «суспільного порятунку» та акцентує більшу увагу на прикладних дослідженнях.

Отже, проведений аналіз міжнародного досвіду професійної підготовки соціальних працівників показав, що підготовка фахівців соціальної сфери ґрунтується на суспільних вимогах та концептуальних підходах, на основі яких проводиться теоретична підготовка фахівців з урахуванням вимог соціальної практики.

ЛІТЕРАТУРА

1. Когут С. Я. Системи професійної підготовки соціального педагога у вищих навчальних закладах освіти України і Польщі (порівняльний аналіз) : дис. ... канд. пед. наук : 13.00.01. – Л., 2004. – 250 с.
2. Ковчина, І. М. Сучасні технології соціальної роботи за рубежом : навч.- метод. посібник / І. М. Ковчина. – К., 2001. – 95 с.
3. Лещук Г. В. Система професійної підготовки фахівців соціальної сфери у Франції : дис. ... канд. пед. наук : 13.00. – Тернопіль, 2009. – 234 с.
4. Baranyuk V. V. Experience of Forming Professional and Communicative Competency of Future Social Workers in Educational Systems of Western European Countries / V. V. Baranyuk // Comparative Professional Pedagogy : Scientific Journal [Chief. Ed. N. M. Bidyuk]. – Kyiv ; Khmelnytskyi : KhNU, 2015. – Vol. 5. – Issue 4. – P. 109–114.

Наталя РИБНІКОВА,

здобувачка вищої освіти 4 курсу
факультету дошкільної, спеціальної та соціальної освіти
Наук. керівник: **Наталя МИХАЙЛЕНКО,**
асистент (БДПУ)

ГЕНДЕРНА РІВНІСТЬ У ВЛАДІ: ДОСВІД УКРАЇНИ ТА ЄВРОПИ

Актуальність теми. Питання гендерної рівності набуває пріоритетної уваги міжнародної та вітчизняної спільноти. На жаль, у свідомості українських громадян продовжують транслюватися глибоко вкорінені гендерні стереотипи, що обмежують участь жінок у суспільно-

політичному житті та їх доступ до вищих щаблів влади. Згідно проведеного соціологічного опитування групою «Рейтинг» у лютому 2020 року абсолютна більшість українців (83%) традиційно погоджується з твердженням, що головне призначення жінки – дбати про дім та сім'ю, а чоловіка – заробляти гроші (75%) [3].

Відсутність дискримінації, переосмислення місця та ролі жінки у суспільстві, її рівноправна участь на рівні з чоловіками у всіх сферах суспільного життя, в тому числі політичній, сприятиме всебічному розвитку людського потенціалу та досягненню сталого розвитку країни.

Ступінь досліджуваності проблеми. Дослідженню соціального статусу жінки в сучасному українському суспільстві присвячено роботи Г. Бондаренко, Т. Булавина, Т. Марценюк, О. Стрельник. Проблему участі жінок у суспільно-політичному житті, їх представництва у владних структурах розглянуто у працях С. Войцеховської, О. Голуб, О. Ковбоши, І. Суислової.

Мета дослідження – аналіз стану проблеми гендерної рівності в контексті діяльності владних структур України та Європи.

Методи дослідження: теоретичні (аналіз наукової літератури та нормативно-правової документації з досліджуваної проблематики; синтез; систематизація; узагальнення; порівняння).

Сутність дослідження. Україна розробила юридичні й інституційні норми, стратегії та програми в контексті питання гендерної рівності. Різні міжнародні суб'єкти, наприклад, Рада Європи, ООН (ООН Жінки, ПРООН), національний демократичний інститут (НДІ), Агентство США з міжнародного розвитку (USAID), активно підтримують українські державні установи у створенні й реалізації політики гендерної рівності, посиленні співробітництва з організаціями громадянського суспільства (ГО) і збільшенні кількості жінок, що беруть участь у політичному житті країни.

На національному рівні гендерна рівність гарантована, передусім, Конституцією України, Кодексом законів про працю, Законом України «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків» (2005 р.), Планом дій з реалізації Національної стратегії у сфері прав людини (2015-2020 рр.), Державною соціальною програмою забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків на період до 2021 року тощо. [2, С. 1-6]. Проте, незважаючи на законодавче регулювання питання гендерної рівності, доступ жінок до «великої» політики залишається незадовільним. Не можемо не згадати висновок SIGI (Social Institutions and Gender Index), який демонструє, що високий рівень дискримінації в Україні є характерним для представництва жінок у політичній сфері. [1, С. 186-187].

Така соціальна несправедливість потребує запровадження дієвих механізмів доступу жінок до вищих щаблів влади, серед яких найбільш ефективними у світі загалом та в країнах ЄС зокрема вважаються гендерні квоти. В Україні гендерні квоти були прийняті на місцевих виборах 2015 року, що дало змогу привернути увагу громадськості до проблеми гендерної рівності, зокрема питання участі жінок у суспільно-політичному житті країни. Це мало свій позитивний результат, оскільки вже у 2020 році кількісний показник жінок у політиці став найвищим за всю історію незалежності України – 21 % депутатів Верховної Ради становлять жінки.

Проте, він є значно меншим, ніж в парламентах європейських країн.

Як свідчить досвід гендерної політики ЄС, важливо мати фахово інституціоналізовану гендерну політику (гендерну пріоритетизацію та інші спеціальні заходи), що супроводжується відповідними механізмами її реалізації. Європейці доволі чутливі до питань гендерної нерівності, що може свідчити про значну увагу державної політики до даної проблематики.

Інтеграція України у світове співтовариство потребує впровадження у практику суспільного життя позитивних моделей провідних європейських країн щодо реалізації ідеї гендерної рівності, демонстрації прогресивності та нульової толерантності відносно гендерної дискримінації.

Основні висновки. Незважаючи на зусилля міжнародної та вітчизняної спільноти, для жінок, як і раніше, існують реальні перепони на шляху особистісної та професійної самореалізації. Жінки в незначній частині представлені на керівних посадах, недостатньо залучені до прийняття управлінських, суспільно важливих рішень. Однак, державна політика України з кожним роком набирає оберти у впровадженні антидискримінаційних практик, створенні необхідних соціальних умов для найбільш повної реалізації потенційних можливостей чоловіків і жінок у всіх сферах суспільного життя, зокрема й політичній.

ЛІТЕРАТУРА

1. Гендерна рівність і розвиток: погляд у контексті європейської стратегії України. Київ: Заповіт, 2016. 244 с.
2. Марценюк Т. О. Залученість жінок у політику: країни ЄС і Україна. *Гендерна рівність і розвиток: погляд у контексті європейської стратегії України*. 2017. С. 235-243. URL: <https://tinyurl.com/vwtwst9> (дата звернення 21.02.2020).
3. Мультимедійна платформа іномовлення України «Укрінформ»: веб-сайт. URL: <https://tinyurl.com/sjepvsd> (дата звернення: 07.03.2020).

Катерина РУБЦОВА,

студентка магістратури

факультету дошкільної, спеціальної та соціальної освіти

Науковий керівник: **Ольга ГУРЕНКО,**

д.пед.н., професор (БДПУ)

ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД ПІДГОТОВКИ СОЦІАЛЬНИХ ПРАЦІВНИКІВ ДО РОБОТИ З СІЛЬСЬКОЮ ГРОМАДОЮ

Зміни, що відбуваються у змісті соціального середовища сьогоденного села, вимагають наявності фахівців соціально-педагогічної сфери, здатних на високому професійному рівні розв'язувати злободенні соціальні проблеми.

Існує загальна точка зору щодо підготовки соціальних працівників у США для сільського соціуму: з огляду на те, що вони працюють з різними категоріями населення, тому мають бути фахівцями загального профілю [5]. Їх підготовку здійснюють Школи соціальної роботи університетів Вайомінгу, Західної Віргінії, Вісконсіну, Аляски. У країні працюють